

Wymogi formalne pracy dyplomowej

I. Wymogi niniejsze realizują postanowienie § 7 ust. 5 regulaminu wykonywania i oceniania prac dyplomowych w Wydziale Pedagogicznym Chrześcijańskiej Akademii Teologicznej w Warszawie przyjętego uchwałą nr 6/2013 Rady Wydziału Pedagogicznego ChAT z dnia 24 stycznia 2013 r.

II. Praca dyplomowa powinna być wykonana zgodnie z następującymi postanowieniami.

A. Formatowanie i struktura tekstu

1) Marginesy: od lewej 3,5 cm (odległość umożliwiająca bindowanie kartek), pozostałe 2,5 cm.

2) Wielkość i rodzaj czcionki:

tekst: czcionka 12 Times New Roman;

TYTUŁ ROZDZIAŁU: czcionka 14 Times New Roman, pogrubiona, duże litery (wersaliki).

Tytuł podrozdziału: czcionka 12 Times New Roman, pogrubiona.

3) Format tekstu:

Edytor tekstów Word: Format > akapit > wcięcia i odstępy
wyrównanie > wyjustowany (do lewej i prawej)
wcięcia specjalne > pierwszy wiersz > co 1,25 cm.
odstępy > po 6 pkt.
interlinia 1,5 wiersza.

4) Struktura: Każdy rozdział zaczyna się od krótkiego wprowadzenia poprzedzającego występujące w nim podrozdziały. Uzasadnia ono jego sens dla całości pracy oraz przedstawia jego treść - logikę wywodów. Każdy rozdział kończy się podsumowaniem, określającym co z danego rozdziału wynika dla całości pracy

5) Tytuły i podtytuły rozdziałów nie kończą się kropką. Są wyodrębnione nad tekstem.

Przykład (początek):

ROZDZIAŁ 1

TYTUŁ ROZDZIAŁU

XXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXX XXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

1.1. Tytuł podrozdziału

XXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXX XXXXXXXX
XXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXX
XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX.

1.1.1. Tytuł kolejnego podrozdziału trzeciego rzędu

XXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX XXXXXXXXXXX XXXXXXX XXXXXXXXXXXXXXX.

Koniec przykładu.

Przykład sformatowanego tekstu:

ROZDZIAŁ 1 TYTUŁ ROZDZIAŁU

XX
XX
XX¹.

1.1. Tytuł podrozdziału

XX
XX
XX
XX
XX.

1.1.1. Tytuł podrozdziału trzeciego rzędu

XX
XX
XX
XX
XX
XXXXXXXXXXXX.

XX² i
XX³.

XX⁴.XXXXXXXXXXXX
XX⁵.

¹ W. Jaeger, *Paideia. Formowanie człowieka greckiego*, przekł. M. Plezia, H. Bednarek, Fundacja Aletheia, Warszawa 2001.

² S. Wołoszyn, *Nauki o wychowaniu w Polsce w XX wieku*, wyd. 2, Dom Wydawniczy Strzelec, Kielce 1998, s. 62 i następne.

³ J. Gajda, *Pedagogika kultury w zarysie*, Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 2006.

⁴ W. Dilthey, *Budowa świata historycznego w naukach humanistycznych*, przekł. E. Paczkowska-Łagowska, Wydawnictwo słowo / obraz terytoria, Gdańsk 2004. Tutaj za wydaniem niemieckim: *Der Aufbau der*

Koniec przykładu.

B. PRZYPISY

Zasady zapisu przypisów są takie same jak bibliografii (patrz: Bibliografia), z tym że zapis zaczyna się nie od nazwiska, lecz od inicjału imienia. O ile w bibliografii warto podawać pełne brzmienie imion, o tyle w przypisach należy ograniczyć się do inicjałów. Każdy przypis kończy się kropką. W przypisach podaje się konkretną stronę bądź strony, do których następuje odwołanie.

Należy zachować poprawną kolejność elementów w oznaczaniu przypisu w tekście. Ma to być: tekst, numer przypisu, kropka (bez żadnych spacji).

Przykład oznaczania przypisu w tekście:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx⁶.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx⁷.

Koniec przykładu.

Jeżeli na tę samą pozycję powołujemy się ponownie, bezpośrednio po pierwszym odwołaniu, stosujemy wyraz „Tamże” bądź w zapisie łacińskim „Ibidem”. Oto przykład:

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx⁸.

Koniec przykładu.

geschichtlichen Welt in den Geisteswissenschaften, Gesammelte Schriften t. 7, red. B. Groethuysen, Verlag B.G. Tuebner, wyd. 4., Stuttgart 1964 (wyd. 1. Leipzig - Berlin 1927).

⁵ W Niemczech wydano trzy edycje pism pedagogicznych Diltheya. Pierwsza ukazała się w serii *Kleine pädagogische Texte*, Heft 3 w opracowaniu H. Nohla (Langensalza 1930). Dwa kolejne wydania to edycje krytyczne. Pierwsze z nich zostało opublikowane w ramach edycji dzieł zebranych: W. Dilthey, *Pädagogik. Geschichte und Grundlinien des Systems*, Gesammelte Schriften t. 9, red. O.F. Bollnow, Verlag B.G. Tuebner, Leipzig 1934. Tom ten zawiera treść wykładów pedagogicznych Diltheya zatytułowanych *Historia pedagogiki (Geschichte der Pädagogik)* oraz *Główne rysy systemu pedagogiki (Grundlinien eines Systems der Pädagogik)*. Druga edycja ukazała się w ramach Schöninghs Sammlung pädagogischer Schriften: W. Dilthey, *Schriften zur Pädagogik*, red. H.-H. Groothoff, U. Herrmann, Verlag Ferdinand Schöningh, Paderborn 1971. Wydanie to zawiera, podobnie jak tom 9 dzieł zebranych, treść wykładów pedagogicznych *Główne rysy systemu pedagogiki (Grundlinien eines Systems der Pädagogik)* oraz wprowadzenie do wykładów *Historia pedagogiki (Geschichte der Pädagogik)*. W tomie tym zostały ponadto zamieszczone pisma Diltheya dotyczące reformy systemu oświatowego, fragmenty różnych rozpraw filozoficznych odnoszące się do przesłanek pedagogiki humanistycznej oraz pełna treść wykładu pt. *O możliwości uniwersalnej nauki pedagogicznej (Über die Möglichkeit einer allgemeingültigen pädagogischen Wissenschaft)*. Tom ten zawiera również szczegółowe informacje źródłowe, bibliograficzne i naukowo-biograficzne.

⁶ K. Ablewicz, *Hermeneutyka i fenomenologia w badaniach pedagogicznych*, w: *Orientacje w metodologii badań pedagogicznych*, red. S. Palka, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 1998, s. 30.

⁷ B. Suchodolski, *Stan badań nad metodologią nauk humanistycznych w Niemczech*, „Przegląd Historyczny” t. 26: 1926, s. 433.

⁸ Tamże, s. 435.

Jeżeli na tę samą pozycję powołujemy się ponownie, ale w dalszej części tekstu, stosujemy zapis „dz. cyt.” (dzieło cytowane) bądź w zapisie łacińskim „op. cit.”. Oto przykład.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx⁹.

Koniec przykładu.

Konwencja przypisów musi być jednolita, tzn. stosuje się wyłącznie nazwy łacińskie albo wyłącznie polskie, nie można ich traktować wymiennie.

C. BIBLIOGRAFIA

Ustala się następujący wzór sporządzenia tzw. bibliografii załącznikowej, zamieszczonej na końcu pracy.

Ablewicz Krystyna, *Hermeneutyka i fenomenologia w badaniach pedagogicznych*, w: *Orientacje w metodologii badań pedagogicznych*, red. Stanisław Palka, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 1998, s. 25-41.

Ablewicz Krystyna, *Teoretyczne i metodologiczne podstawy pedagogiki antropologicznej. Studium sytuacji wychowawczej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2003.

Bernstein Basil, *Odtwarzanie kultury*, wybór i oprac. Andrzej Piotrowski, przekł. i wstęp Zbigniew Bokszański, Andrzej Piotrowski, Państwowy Instytut Wydawniczy, Warszawa 1990.

Bollnow Otto Friedrich, *Rozumienie krytyczne*, w: *Wokół rozumienia. Studia i szkice z hermeneutyki*, red. Tadeusz Gadacz, przekł. Grzegorz Sowiński, Wydawnictwo Naukowe PAT, Kraków 1993, s. 163-178.

Bucher Anton A., *Od katechetyki do pedagogiki religii. Szkice o rozwoju przedmiotu w niemieckim obszarze językowym*, „Keryks” t. 3: 2004 z. 2, s. 37-61.

Bronk Andrzej, *Rozumienie. Dzieje. Język. Filozoficzna hermeneutyka H.-G. Gadamera*, Wydawnictwa Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, Lublin 1988.

Brzezinka Wolfgang, *Wychowanie i pedagogika w dobie przemian kulturowych*, przekł. Jerzy Kochanowicz, Wydawnictwo WAM, Kraków 2005.

Buber Martin, *Ja i Ty*, w: Tegoż, *Ja i Ty. Wybór pism filozoficznych*, przekł. Jan Doktor, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1992, s. 39-125.

Chałas Krystyna, *Wychowanie ku wartościom. Elementy teorii i praktyki*, t. 1: *Godność, wolność, odpowiedzialność, tolerancja*, Wydawnictwo Jedność, Lublin, Kielce 2003.

Czerepaniak-Walczak Maria, *Pedagogika emancypacyjna. Rozwój świadomości krytycznej człowieka*, Gdańskie Wydawnictwo Psychologiczne, Gdańsk 2006.

⁹ K. Ablewicz, *Hermeneutyka i fenomenologia w badaniach pedagogicznych*, dz. cyt., s. 34.

Fenomenologia i hermeneutyka, red. Paweł Dybel, Paweł Kaczorowski, Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 1991.

Sochacka Krystyna, *Hierarchiczna organizacja nabywania sprawności w zakresie rozumienia treści czytanego materiału*, „Kwartalnik Pedagogiczny” 2006 nr 1, s. 129-140.

Suchodolski Bogdan, *Stan badań nad metodologią nauk humanistycznych w Niemczech*, „Przegląd Historyczny” t. 26: 1926, s. 417-479.

Koniec przykładu.

Powyższy przykład uwzględnia następujące zasady.

1) układ alfabetyczny zaczynający się od nazwiska; jedynie prace zbiorowe podaje się zaczynając od ich tytułu; w wypadku większej liczby pozycji jednego autora kolejność pozycji jest również alfabetyczna od pierwszej litery tytułu; każda pozycja bibliograficzna kończy się kropką.

2) zapis monografii: Ablewicz Krystyna, *Teoretyczne i metodologiczne podstawy pedagogiki antropologicznej. Studium sytuacji wychowawczej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2003.

3) zapis rozdziału w pracy zbiorowej (uwaga: zawsze podaje się strony): Ablewicz Krystyna, *Hermeneutyka i fenomenologia w badaniach pedagogicznych*, w: *Orientacje w metodologii badań pedagogicznych*, red. Stanisław Palka, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 1998, s. 25-41.

4) zapis artykułu w czasopiśmie (uwaga: zawsze podaje się strony):

Z podaniem rocznika (t. 3: 2004 oznacza, że w 2004 r. ukazał się 3 rocznik czasopisma / z. 2 mówi nam, że tom 3 składa się z dwóch zeszytów): Bucher Anton A., *Od katechetyki do pedagogiki religii. Szkice o rozwoju przedmiotu w niemieckim obszarze językowym*, „Keryks” t. 3: 2004 z. 2, s. 37-61.

Bez podania tomu: Sochacka Krystyna, *Hierarchiczna organizacja nabywania sprawności w zakresie rozumienia treści czytanego materiału*, „Kwartalnik Pedagogiczny” 2006 nr 1, s. 129-140.

5) zapis pracy zbiorowej:

Fenomenologia i hermeneutyka, red. Paweł Dybel, Paweł Kaczorowski, Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 1991.

6) zapis rozprawy danego autora zawartej w wyborze tekstów tegoż autora (uwaga: zawsze podaje się strony):

Buber Martin, *Ja i Ty*, w: Tegoż, *Ja i Ty. Wybór pism filozoficznych*, przekł. Jan Doktor, Instytut Wydawniczy PAX, Warszawa 1992, s. 39-125.

III. Kwestie tutaj nieuregulowane rozstrzygane są przez promotora pracy dyplomowej.